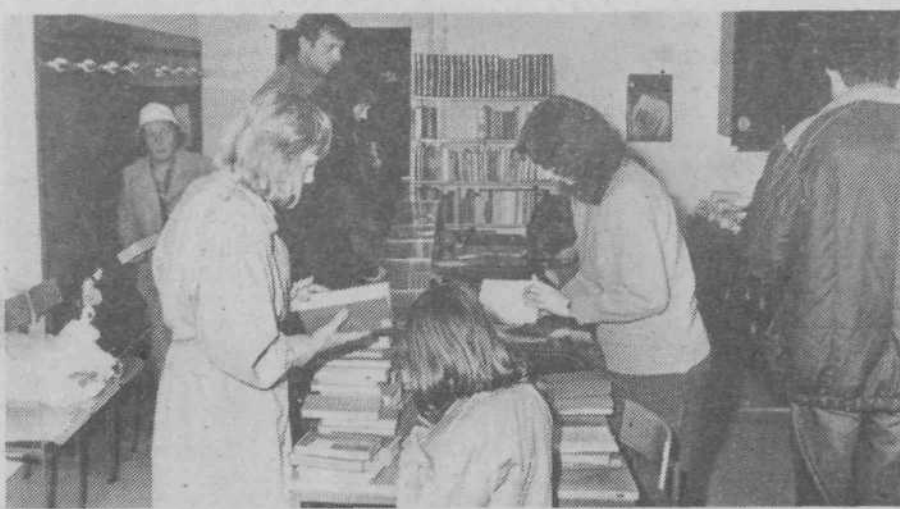

V MESECU KNJIGE

Bežigraske knjižnice obišče na leto več kot 70.000 bralcev.

Foto: IVAN ŠUČUR-ICI

Naval bralcev v Bežigraske knjižnici

Knjiga je prijateljica človeka, še posebej v novejšem času, ko je tempo življenja vedno hitrejši. Ob njej se bralec sprosti, iz nje pa spoznava in doživlja svet, ki mu je sicer v glavnem tuji.

Mesec knjige naj bi bil dodatna spodbuda za širjenje zanimanja za knjigo. Knjižni sejem v Ljubljani sledi mednarodnemu sejmu knjige v Beogradu, na seji samoupravne interesne skupnosti za kulturo občine Bežigrad pa so delegati obravnavali poročilo o delovanju knjižnice Bežigrad, ki ima pomembno vlogo pri širjenju bralske kulture med občani.

Lani je bežigraske knjižnice obiskalo 70.826 bralcev, od tega 64 odstotkov žensk in 36 odstotkov moških, izposojenih pa je bilo 175.059 knjig, od tega več kot polovico leposlovnih del za odrasle, 23 odstotkov leposlovja za mladino itd. Knjižnica razpolaga s 55.000 knjigami.

V osnutku programa kulturne skupnosti občine Bežigrad za naslednje leto naj bi imela knjižnica Bežigrad 8.000 članov ter 75.000 obiskovalcev v knjižnici in 2.000 v čitalnici. Poleg matične knjižnice predvidevajo porast v izposojalnici Bratovševa ploščad na 11.000 knjig. Razen tega imajo v programu tudi 12 knjižnih razstav.

Nadaljevali bodo tudi z medknjižnično izposojajo ter izposojajo delovnim organizacijam in društvom. Organizirali pa bodo še obiske knjižnice in pravilne ure.

Cena knjig nenehno narašča, zato ljudje vedno pogostejše obiskujejo knjižnice. Žal pa kultura vseh bralcev ni posebej visoka. Nekateri preveč zadržujejo knjige in s tem obremenjujejo osebe knjižnic, ki je seveda dolžno pošiljati opozorila, ali pa celo zahtevati sodne postopke. Tako vsak mesec knjižnica prvič opominja okoli 160 nevestnih bralcev, drugič 50, tretjič blizu 30, povprečno deset bralcev pa ima zaradi nepravilnega vrnjenih knjig opravka z odvetnikom in seveda s sodiščem.

V ponedeljek, 31. oktobra, so v Bežigraske knjižnici zabeležili rekordnih 180 ob-

iskovalcev v enem dnevu, kar dokazuje vedno večje zanimanje za knjigo. Pogovarjali smo se z nekaterimi obiskovalci in zabeležili:

● Marjan Florjančič, AOP kontrolor v SAP Viator, Topniška 49:

– Pogosto zahajam v knjižnico. Rad berem vojne romane, mesečno okoli pet knjig. Doma knjige kupuje le mama, žena in jaz pa si kakšno izposodim pri njej.

● Jošo Stupica, učenec 2. razreda osnovne šole dr. Vita Kragherja, Smoletova 3:

– Rad berem kriminalke ali pustolovske zgodbe. Knjig ne kupujem ker so drage, v knjižnici pa si izposojam okoli 10 knjig mesečno. Vodim dnevnik prebranih knjig in se lahko pohvalim, da sem jih v štirih letih prebral 470.

● Daša Vavkar, študentka matematike, Peričeva 7:

– S sestro Barbaro sva redni obiskovalki knjižnice. Izposojava si kriminalke in ljubzenske romane. V lastni knjižnici imava nekaj klasičnih romanov in poljudno-znanstvene literature. Zadnje čase pa knjig ne kupujem več, ker so predrage.

● Tatjana Verli, učenka 5. razreda osn. šole Milana Suštaršiča, 29. Hercegovske divizije 12:

– Ravno kar sem si izposodila 6 knjig. V glavnem pravljice, basni, partizanske novele. ... Dosti knjig imam tudi v lastni knjižnici. Veliko berem, izposojene knjige pa pravočasno vračam. No ja, kakšnikrat pa zamudim en dan ali dva.

● Alojz Ravnik, upokojenec, Mašera Spasičeva 9:

– Berem zgodovinske in življenjske knjige. V Bežigraske knjižnico zahajam občasno, lahko rečem, da je dobro založena. V konicah pa sem opazil, da je treba čakati v vrsti zaradi velikega obiska bralcev. Osebe knjižnice je tedaj preobremenjeno z delom.

IVAN ŠUČUR

PIHALNA GODBA BEŽIGRAD

Iščejo nove člane

Bežigraske pihalne godbe, ki deluje v sklopu Kulturnega umetniškega društva Stadion, je mlad orkester. Ustanovljena je bila pred dobrim letom. Kljub temu pa si je že utrla pot in postala nepogrešljiva ob praznikih, svečanostih in drugih prireditvah.

«Godba ima 38 članov, od tega jih 35 redno prihaja na vaje, ki so vsako sredo zvečer v prostorih Druženega doma na Staničevi 41. Žal pa moram ugotoviti, da je starostno to zelo neizenačen ansambel, kar seveda vpliva na njegovo kvaliteto. Najmlajši član je star enajst let, najstarejši pa čez sedemdeset. Ob tem pa nimamo zasadenih vseh instrumentov, ki bi bili potrebni, da bi naš zvok zadonel v vsej svoji polnosti,« nam je dejal Dušan Nedović, kapelnik godbe. Povedal je še, da študentirajo tri mlajše godbenike, ki se na glasbeni šoli uče igranja na različne instrumente.

Na vajah smo srečali tudi nekaj šolarjev, ki sedaj že eno leto vadijo koračnice in navdušeno pihajo v svoje instrumente.

Najmlajši med njimi je Iztok Jeršin, ki igra rog. «Za muziko me je navdušil oče, ki igra veliki boben. Ko sem prvič prišel na vajo nisem znal niti prav prijeti instrumenta, danes pa je za mano že več nastopov. Prve prijeme mi je pokazal Pegam Leander, sedaj pa nas uči tovariš Dušan. Lepo je igrati v pihalni godbi, najbolj pa so mi všeč nastopi,« je dejal enajstletni Iztok.

Tako kot on so pred letom

postali godbeniki še Grega Verk, ki igra bas, Tomaž Poštuvan in Franjo Frntič pa igrata trobenti.

«Za godbo nas je navdušil prijatelj Žiga, ki se je že prej ukvarjal z glasbo. Nismo imeli pojma, kako to zgleda, pa smo šli, da vidimo. Saj ni težko in hitro smo se naučili igranja na instrumente pa tudi not, ki so osnova za igranje. Vaje smo imeli dvakrat tedensko, sedaj, ko že malo obvladamo igranje pa le še ob sredah. Škoda, da ni več mladincev, bi bilo še bolj zabavno,« hite pripovedovati naši »pleh muzikanti«, ki sicer doma navijajo hard rock, Beatlese in pank. Pa pravijo, da to sploh ni pomembno, ker da je vse le glasba in da je vsekakor bolj zabavno za 1. maj ob šestih zjutraj igrati budnice, kot pa se izživljati na drug način. Že vedo, saj je za njimi vrsta uspešnih nastopov

na katerih so predstavili občinstvu vrsto »komadov«. Včasih, kadar pa so sami, pa poizkusijo odtrobentati še kakšen »svoj komad« in ugotoviti, če so njihove trobente in rog primerni tudi za kaj drugega, ne le za koračnice.

Ob koncu razgovora so me še zaprosili: »Napišite naj se nam pridružijo vsi, ki bi radi igrali v pihalni godbi. Če še ne znajo se bodo pa naučili. Manjka nam pozavnistov, saksofonistov in bobnarjev. Če bi bil med mladimi kdo, ki ga godba še posebej veseli, pa mu mi lahko omogočimo šolanje na glasbeni šoli.«

Vprašal sem jih še ali jim kaj manjka. In res, potrebujejo še uniforme, saj imajo sedaj le kape in enake srajce. Prava godba pa bodo šele takrat, ko dobe obleke, so dejali.

A. TIHEC

Kapelnik Dušan Nedović.

Iztok, Tomaž, Grega in Franjo z najstarejšim članom bežigraske pihalne godbe Tonetom Cesarjem.

Stane Bizjak-Kosta sedemdesetletnik

Stane Bizjak-Kosta, revolucionar in borec, je te dni praznoval 70 letnico življenja in dela v revolucionarnem delavskem gibanju. Izhaja iz napredne delavske družine, ki je po nastopu fašizma v Italiji zbežala iz Trsta v Jarše pri Ljubljani. Stane se je izučil kovinarskega poklica, tako kot njegov pokojni brat, narodni heroj Janko. Bizjakova družina se je iz Jarš preselila v Dobravo pri Črnučah, kjer je bil oče državni cestar. Stane in Janko sta bila med prvimi ustanovnimi člani črnuške Svobode in sta že leta 1936 zaradi aktivnega dela v delavskem gibanju postala člana KPS. Januarja 1941 sta bila odpeljana »na orožne vaje« – internacijo v Iva-njico pri Medjuriču.

Po vrnitvi iz bivše jugoslovanske vojske ob kapitulaciji je Stane postal sekretar rajonskega komiteja KPS na Ježici in delal v njem vse do odhoda v partizane novembra 1941.

V NOV je bil komandant in politkomisar bataljona v Tomšičevi brigadi, nato namestnik politkomisarja I. grupe odredov za Gorenjsko, kasneje član pokrajinskega komiteja KPS za Goren-

ske in Koroško in delegat zbora odposlancev slovenskega naroda v Kočevju.

Po osvoboditvi je opravljal razne odgovorne funkcije v organih za notranje zadeve. Kasneje je bil direktor tovarne glinice in aluminija v Kidričevem, sekretar republiškega odbora ZZB NOV pa vse do leta 1972, ko se je upokojil.

Stane Bizjak je član sveta republike, funkcionar v športnih

organizacijah in član odbora meddvojne aktivne OF za rajon Ježico. Je nosilec partizanske spomenice 1941 in več visokih državnih odlikovanj. Ob njegovem življenjskem, delovnem in revolucionarnem jubileju mu borci, aktivisti OF, prijatelji in znanci iskreno čestitamo in želimo še veliko zdravja, sreče in plodnega družbenega dela.

D. R.

Mladi o razorožitvi

Od druge svetovne vojne je minilo že skoraj štideset let. Kljub zmagi nad fašizmom je bilo v zadnjih treh desetletjih mnogo vojn n. vseh koncih sveta. Tudi dandanes so številne države med seboj v vojni kot n. pr. Irak in Iran. Padajo nedolžne žrtve, med njimi, celo otroci. Največje države kot ZDA in Sovjetska zveza se vse bolj oborožujejo, ZDA nameravajo celo namestiti jedrske rakete v Zahodni Nemčiji. V zadnjih dneh so bile v evropskih državah demonstracije proti vojni in proti oborožitvi. Tudi OZN je zadnji teden v oktobru razglasila za teden boja za razorožitev. Temu boju se pridružuje Jugoslavija in vsi njeni narodi, še posebej mlajši. Živeli smo svobodno v miru in to želimo tudi ohraniti. Mi smo se rodili, ko je bila naša dr-

žava že neuvrščena, naše gospodarstvo pa na višku razvoja. O vojni in pomanjkanju smo zvedeli le v šoli ali od staršev, zato nam je bilo to nekoliko tuje.

Oboroževanje med blokoma je povzročilo gospodarsko krizo, ki se je dotaknila tudi nas. Izhod iz te krize je v vse večji produktivnosti in stabilizaciji, zato bo to prav gotovo trajalo še nekaj let, kar bomo občutili tudi najmlajši. Mi pa mislimo, da bi se vse to dalo rešiti, če bi oba bloka penihala z oboroževanjem in denar raje namenila za hrano in šolanje tistim milijonom ljudi, ki vsak dan umirajo od lakote in nimajo niti osnovnih pogojev za šolanje. Bolj bi morali prisluhniti neuvrščeni in njihovim idejam o pravičnejši delitvi denarja za razvoj. V najtežjih trenut-

kih boja za svobodo se je razvijalo tovarištvo in to bi svetoval obema blokom, kajti le v tovarištvu in sožitju bi našla rešitev iz sedanjega stanja. V nasprotnem primeru pa bomo napake občutili tudi mi, ki smo najbolj proti oborožitvi in njenim ciljem.

Vsem, ki mislijo drugače kot jaz, bi svetoval, da sedejo za mizo in se pogovorijo o rešitvi, ki prav gotovo obstoja. Le-ta pa je: pustiti ljudem svobodo, svobodno odločanje o svoji ureditvi, pomagati pri pridelavi čimveč hrane in zdravil. Pri nas vse to imamo in prepičam sem, da tega nihče ne bi rad izgubil. Zato pozivam vse mlade, da s svojim odnosom in delom na vsakem koraku razvijajo našo samoupravno ureditev.

Blaž KOŠOROK, 5. a OŠ dr. Vita KRAIGHERJA